

A 31-es pont a Boráros-téri hidnak majdnem a felein van. A pesti partot szeptember 29-én, közel egy hónappal a határidő előtt elérték az építők, most a 31-es pont elérése a cél. A tero szerint december 15-re kell odaérni. De előtött a terv fölött már eljárt az idő; még az augusztus 20-i verseny során vállalták, hogy december 1-re a 31-es pontot is elfoglalja a hid növekvő vasíve.

A közlekedésügyi minisztérium képviselőivel, valamint Perényi Miklós elvtárral, a MAVAG vasszerelés vezetőjével és Lébényi László elvtárs építésvezetővel együtt figyeljük a munkát. Olyan ez, mint egy felszabadító hadsereg sikeres támadása. Napról napra szívesen törnek előre az építők és mögöttük szilárd alapon nyugszik a környéknek, az egész városrésznek majdan új vérkeringést hozó hid egyre nagyobb része.

Most a szakemberekhez, az építés vezetőihez fordulunk:

— Vajjon nem lehetne-e módosítani a vállalat? Kőzeleg november 7-e... Nem tudnák akkorra elérni a 31-es pontot?

Lébényi elvtárs is, Perényi elvtárs is össze-

rándolja homlokát. Néhány pillanatig gondolkodnak, aztán Perényi elvtárs töri meg a csendet: „Azért mindennek van határa. Talán november második felére...”

— Dehiszen máris négy hét az előny — vetjük közbe.

Tervrajzokat, papírokat hoznak, nézegetik. Láthatóan törik a fejüket, szeretnének biztatót mondani, de hát... túl merész gondolatnak tűnik ez. „Még meg kell fontolni — mondják —, nem tudjuk, mit szólnak hozzá a dolgozók.”

Felmegyünk az épülő hídra, a hatalmas vasszerkezetek közé. Ötven év körüli, de fiatalos, eleven mozgású munkás jön elénk. A „Rákosi” vasszerelőbrigád vezetője. Nagy Lászlónak hívják. Örömmel újságolja: már 16 ezer forinton felül van a brigád békekölcsönjegyzése.

Tizenhatezer forint: ez 8000 kiló hengerelt vasárut jelent. Több mint kétszázszor ennyit új anyag kell a hidhoz. Meglesz? Meg — mert sokan vannak olyanok, mint Nagy László elvtárs és brigádtagjai. Nagy elvtárs maga 3000 forintot jegyzett, 1100 forint körüli keresettel.

Feltesszük a kérdést: „Miért jegyzett ennyit?” S ő, aki 31 év óta építi a hidakat — itt volt az első Boráros-téri hid építésénél is, 1934-től, amikor kenyérre is alig tellett —, röviden ennyit válaszol:

— A családomért. Most már kérdezzük meg azt is, ami az oldalunkat járja: „És — mikor érik el a 31-es pontot?”

Nyugodtan válaszol: „Megbeszéltük a brigáddal, hogy november 7-re vállaljuk. Csak biztosítsanak hozzá rendezést mindent.”

Lébényi és Perényi elvtársak összepéznek, szemünk találkozik. A felrajzolt tervet, papírokat meglebbenti kezükben a friss dunai szél.

— És meglesz akkor? — kérdezzük Nagy elvtárstól.

— Reméljük — mondja. — Majd nekifeszünk.

— De — szól közbe Perényi elvtárs — azt tudják, hogy most, amíg a szakaszt be nem fejezték, nem lehet megkezdeni újra a szerelest?

Nagy elvtárs már indul, várja a brigád. Újból röviden felel, csak ennyit mond, nagyon csöndesen, de határozottan:

— Azért meglesz.

f. l.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:
 Cím:
 BUDAPESTI JEGYZETEK

A 31-es pont

Forrás:
 (Hely)
 (Idő)
 (Köt. v. fűz.)
 (Oldal)

Hely:
 Idő:
 Személy:
 Helyszám:

Budapesti nyomda. Ny., Közp. városrész — 1896/90

624.2